Leto V. TRST, v soboto dne 30. junija 1900. Štev. 18.

Brije trikrat na mesec.

Brivec stane v Avstriji za vse leto **6 kron**; zunaj Avstrije **8 kron.** — **Nefrankovana** pisma se ne sprejemajo. Naročnino sprejema upravništvo. — **Oglasi** se računajo po številu besed. — Uredništvo in upravdništvo se nahajata v ulici **S. Lazzaro št. 11, II. nadstr.**
Brivca dobiš v Trstu po 5 nově., v Gorici, Ljubljani, Pulju, Nabrežini, Št. Petru in Pragerskem po 6 nvč.

LETIGRAMI.

Trst 28. (Priv.) Ker je dr. Rybář predlagal, naj se daruje 1000 K. v podporo bolanim Furlanom, bo predlagal prihodnjič on. Benussi, naj se daruje 2000 K bolani istrski gospodi, ki ima »hrvaško bolezen«.

Trst 28. Gosp. župniku H. so postavili častno stražo.

Trst 28. Na današnjem banketu na čast »Piccolu« je bilo mnogo govorancij. Povzdigovali so slavo »Piccola«, ker je on edini list na svetu, ki vspešno laže na katoliško-židovski-klerikalno-liberalni podlagi.

Skedenj 28. Banelli je odločil, da pojde tudi on v Pariz. Jahal bo na oslu.

Skedenj 29. Banelli je obolel na očeh; rdečo, belo in plavo vkup, kar videti ne more. Pravijo, da pojde na »kliniko« v Rim. Spremljala ga bosta Rašković in Spadoni, ki trpita tudi na ti bolezni, ali samo v Trstu in ne tudi v Škednju kakor Banelli.

Poreč 27. Ljudje se čudijo, kako je mogoče, da je na svetu še upornih in trmastih davkoplačevalcev.

Gorica 24. Politični grof se je odtegnil jako diplomatično nepolitičnemu javnemu goriškemu živenju, in je stopil v zasluženi pokoj. Priznati treba, da pokojnik ni nikdar obstruiral zoper vsemogočno Gorico. Bil je drugi ljubljenec »Goriškega Naroda«, kterega še ni Soča potopila. Užival je sploh take simpatije, da je prišel še lani celò v »ožjo« volitev.

Gorica 25. (Povžev biro.) Vipavski vlak uže sopiha; kar pa je jako značilno in kar pokazuje moderno tehniko (tiho delovanje) je to, da teče tako tiho, da ga ni niti slišati, in tako hitro, da ga ni niti videti.

Gorica 26. (P. B.) Glasom statistike v strokovnem listu: »Kurijozen goriški sistem« je vipavska železnica edina železnica na svetu, na kateri se ni dogodila še nobena nesreča; radi tega dobe ravnatelji Gregorčič in Berbuč zaslužne križce.

Gorica 27. Prof. Berbuč dobi zaslužni križec. Pravijo, da ga ne bo nosil na junaških prsih, ampak na hrbtu kar bo bolj varno za njegovo »lepo postavo«. Prof. Berbuč je zaslužil ne enega, ampak 25 križev. Morda mu ostale preskrbi liberalna stranka.

Budimpešta 24. Kossuth je interpeliral min. pred. pl. Szella, da li misli Avstro-Ogerska osvojiti ves Kitaj, ker je poslala tja celih 25 mož.

Belgrad 28. Ker ni bilo mogoče izterjati še vseh davkov, so oficijelni krogi odločili, da se Milanovo potovanje v Pariz prenese radi hude vročine na poznejši čas. —

Madrid 26. Tu pomanjkuje energičnih eksekutorjev; španjska vlada se je radi tega obrnila do istrskega dež. zbora, da bi ji poslal nekoliko energičnih eksekutorjev.

Carigrad 28. Sultan bi bolgarskega kneza rad videl; zato ga je povabil v Carigrad. Pravijo, da mu ni poljubil bolg. knez uže dolgo — roke.

Friedrichsruhe 22. (P. b.) Ker so Čehi zmagali, se je Bismark v grobu obrnil in po glavi popraskal; rekel pa ni nič. Tukaj so tega mnenja, da ga bo še večkrat tiščalo in srbelo.

London 39. Vsi angležki tatovi biserjev in dijamantov, ki še niso pod ključem, so čestitali kraljici, da je Lord Robert osvojil Pretorijo.

Peking 20. Cesarica želi, da bi prišle evropske čete kolikor mogoče vkupe, ker potem bodo Kitajci najbolj varni.

Peking 29. Kitajci so v evropski kulturi uže tako napredovali, da znajo sedaj že po evropski šoli izvrstno rušiti železnice in trgati telegrafične zveze.

Peking 28. Evropa dà nekoliko svojih svetovnoznanih koncertov v Pekingu in v njegovi okolici. Kakor čujemo, mislijo Kitajci bojkotirati evropski koncert.

Peking 29. V mestu Tientsin sta šla 2 in pol avstr. vojaka, da je osvoje. O vspehu se ne vé.

Peking 29. Ker je veča gotovost, da pojde vsa kitajska akcija dobro, je prevzel zapovedništvo nad vsemi evropskimi bojnimi ladijami angl. admiral Seymour. Angležkim generalom gre namreč vsaka akcija na kopnu — »po vodi«. —

Evangelij „Piccola".

I. 1. V začetku je bila »intriga«, in ta »intriga« je bila pri »Piccolu«, in »Piccolo« je bil ta »intriga;« ta je bila v začetku pri »Piccolu.«

2. V Trstu je nastalo vse po »Piccolu«; brez njega ni ničesar nastalo, kar je nastalo.

8. Po njem se je ravnalo, se ravna, in se bo ravnalo vse javno živenje,

4. On prihaja na pričevanje, da priča za luč, da bi vsi verovali po njem.

5. On ni luč, ali priča za luč.

6. A kjerkoli ga sprejmejo, dâje jim oblast, da gospodarijo, na naši zemlji, če verujejo v njegove trditve.

7. In te trditve so postale kuga, in nastanila se je ta kuga med nami, in videli smo slavo njeno pri sv. Jakobu.

II. 8. V onem času je slišal Piccolo da imajo slov. cerkveno zastavo pri sv. Jakobu.

9. In rekel svojim služabnikom: »Pojte, in osramotite jo!«

10. Dal je poklicati don Antona, in mu rekel: »Zastava mora v turn!«

11. Tu rekel mu je don Antonio: »Ti si gospod, jaz sem sluga; Tvoja volja je tudi moja volja;«

12. Odšel je in izvršil povelje svojega gospoda, zaprl zastavo in branil jo slov. rok.

13. Ali zvedeli so Slovenci za to in zahtevali svojo zastavo, da bi šli ž njo na procesijo.

14. In tedaj se je dogodil veliki čudež: don Antonio ni hotel dati zastave svojim vernim slov. ovčicam.

III. 15. Tedaj so pa ovčice divje postale in stopile k svojemu mojstru in mu rekle, kar mu je šlo.

16. Laški farizejci pa so se smejali, da so ugnali svoje sovražnike v kozji rog.

IV. 17. Bil je pa tedaj ravno praznik in zato se ni tiskalo »Piccola«, drugi dan pa je prinesel farizejec iz lesnega trga dolgi članek: zoper slov. zastavo in zoper slov. ljudstvo.

18. Lagal je in branil svojega Pontija Pilata, don Antonija, da je dobro izvršil svojo, od farizejcev zadano mu nalogo.

19. Ko je pa don Antonijo to bral, rekel je: »Hvala Bogu, da nisem tak, kakor ti Slovenci!«

V. 20. Tekel je v uredništvo »Piccola« in poljubil roko svojim braniteljem,

21. Slovencem pa je rekel: »Resnično, resnično vam pravim, da v nebesih se govori samo latinski in se čita samo »Piccola«.

"—ž"

Iz tržaškega Kitaja.

Kdo je napopularniji mož v Trstu? Tone Opčin! — zato pazi nanj celó policija.

— — — — — — — — — — — — —

Nekateri možje so se zahvalili g. Hrovatinu da jih je v tej hudej vročini spravil v — hlad...

— — — — — — — — — — — — —

Če hoče g. Hrovatin postati škof, naj se priporoči »Poccolu«...

— — — — — — — — — — — — —

Pijančkove sanje.

Pijanček zadrema, pri mizi zaspi
In tukaj zdaj v sanjah tako se mu zdi,
Da umrl je in duša je šla v nebo,
Da v nebu bi vžila veselje rajskó.

Sam sveti ji Peter nasproti hiti,
Ključ v roci imel je, pa — ključ od kleti
In Florijan sveti je vedro držal,
Pa z vinom, ne z vodo, da piti bi dal.

Na mizo prinesel koj Martin je gos,
Rekoč: »Tu na, Grega, odreži si kos!«
Pijanček je jedel, še bolj pa je pil,
A vsigdar mu Florijan spet je nalil.

Ker bili so štirje, začeli so pet
In peli so lepo, ne da se posnet,
Pa kaj, ko je Grega navado imel,
Da konečno vsikdar se tepsti je jel.

Pa Martin ga zgrabi in Peter odpre,
Skoz vrata pijanček je moral leté,
Na cesto ko pade, zdaj — tu se zbudi
In vidi, da v krčmi — pod mizo leži.

Silvester.

Pavliha.

Predgovor.

Dandanes, ko se že vsak štuli med pisalce in pisatelje, kakor pleve med zrnje, ni čudno, da imamo Slovenci toliko pisateljev kakor dnij v letu, če ne morebiti še več in to pri vsakem listu. A ne zamerite, gospoda, da niso vsi vredni tega lepega imena. A kaj čemo, saj smo Slovenci ponižni in pohlevni in potrpežljivi, kakor kamen na cesti, vse prebavimo, če je prav jed z gnojnico namočena in z gosjo mastjo zabeljena. No, in ker je že vsak pisatelj pri nas, kdo more braniti, da bi jaz prijel pero v roke in začel pisariti kaj. Skušnje imam dovolj in skušnja pravijo, je pravi učitelj človekov. Da ne bo kdo mislil, da ne govorim resnice sem se namenil podati Vam tukaj, slavna gospôda, v temnem okvirju svoje dosedanje življenje.

Rodila me je kranjska mati, ne iz Kranja, ampak s Krajnskega. Po narodnosti sem Slovenec, a ne tak, da bi za en groš prodal dušo in telo Nemcem. Sestre nisem imel nobene, pač pa bratov devet, ki so bili vsi starejši od mene. Bil sem torej in sem deseti brat. Moj oče so se jezili, ko sem jim prišel jaz na svet, ker so mislili da bom punca; zato so mi pa dali tudi tako čudno ime »Pavliha« in oče so dejali materi moji in ženi svoji: »Če do zdaj nobenega dekleta ne dobimo, ampak same fantine, jih tudi pozneje ne bomo; te komedije je že dosti, jaz sem sit, mislim, da si ti že tudi!« In tudi mati so bili siti te komedije.

Vseh mojih devet bratov se je poprijelo rokodelstva; ta je bil mizar, drugi čevljar, tretji krojač, četrti tesar, sploh vsi stanovi so bili pri nas zastopani, le jaz nisem bil za nobeno delo. Čečkal sem zmirom, s kredo po zidu, s tinto po papirju, »za antverh pa Pavliha ni in ne bo«, rekli so oče.

Bilo je jeseni o sv. Mihelu, ko sem spolnil šest let. »Veš ti Urša,« dejali so oče materi, »Pavliha ni za drugam kot za v šolo. Zmirom ima kak klinec v rokah, morebiti bo pa za branje in pisanje. Dal ga bom učit v šolo, če bo kaj, bo dobro, če pa ne, pa tudi.«

In dobro je bilo. Sicer so me za nekoliko prismojenga imeli, ker sem imel svoje muhe in sem bil bolj sam svoj.

Počasi je šlo naprej po šolah, a šlo je vendar, čeprav sem kljuke snažil po hišah, za zajutrek vstal, za večerjo šel spat ali če so mi mati poslali nekoliko fižola, sem ga s svetim križem osolil in s svetim duhom zabelil.

Prišel sem do šeste šole, kjer sem cepnil, ker sem bil preveč Slovenec, kar je pa bilo takrat silno prepovedano (še po slovenski se jesti ni smelo!) kakor vidim in vem, je to še dandanes v navadi; pa kaj čemo, saj smo Slovenci same ničle v nemških očeh, kadar se tepemo za pravice; kadar pa kaj denarja potrebujejo, pa tudi nas vidijo. Je pač špasen svet!

Po šesti šoli grem v klošter. A notri nisem našel pravega miru, popihal sem jo ven.

Kaj pa zdaj? Nekaj me je gnalo na rajžo, dolgo rajžo po celem svetu, saj sem bil »deseti brat.« In šel sem. Od takrat pa potujem po vsi Evropi, pa tudi dalje grem. Poznajo me vsa višja gospôda in še prijazni so z menoj, čeprav jim dam malo pod nos včasih. Zmirom sem na poti kakor konjska figa, ne dež, ne toča ne sneg, nobena reč me ne zadržuje. da bi ne šel naprej. Tudi če bi ošpičene

preklje letele z neba, ne vem če bi me mogle zadržati.

Dokler je bil Bismark živ, sva bila večkrat skupaj in ko sem mu nekoč neko prav osoljeno pod nos dal, dejal je: »Pavliha, škoda za tebe, da nisi naprej študiral ti bi prav lahko postal minister!« V Avstriji seveda.

Tudi dandanes grem okrog visokih glav, se pomenim ž njimi to in ono, dajem nauke, nekteri me poslušajo, drugi zopet ne. Zlasti Körberju na Dunaju sem že marsikaj svetoval, le škoda, da se ga nič ne prime, ker je pretrde glave, pa še svojeglaven zraven. Zadnjič enkrat sem ga pošteno razjezil da je zarežal nad menoj: »Ko bi ti le toliko za svojo smrt skrbel, kolikor ti je mar za mene! Nič se ne boj za—me; ko me bodo siti, pa drugi na moje mesto stopi, kaj potem meni mar vse to!« »Saj ti tudi zdaj ni!« posežem mu jaz v besedo, »ko bi ti kaj bilo, bi pa ne razpadala Avstrija tako, kakor zdaj!« Grdo in hudo me je pogledal in dejal: »Pavliha, tvojih muh imam že dosti; če hočeš pojdi zlepa, če pa ne, pojdeš pa zgrda; kadar boš ti ministerski predsednih, boš pa tako delal, kakor se bo tebi zljubilo.« Po teh besedah mi obrne hrbet. »Počakaj no,« pravim, »češ malo tobaka?« »Tisto pa že, tisto,« pravi, »a tvoje nasvete in nauke zmirom težje poslušam, zapomni sè, Pavliha, dokler bodo taki možje vodili Avstrijo, kakor jo mi »se ni nič treba bati« — »Nemcem« vtaknem hitro jaz. »Se razume samo ob sebi«, pravi Körber in nadaljuje: »Pod takimi možmi bo Avstrija večno mogočno stala, kakor še stoji dandanes.« Jaz se mu zasmejem. »Kaj se smeješ?« vpraša Körber, ko si je ravno svojo pipo nabasal. »Zato ker govoriš kakor otrok ki mehurčke v vodi dela in misli, da bodo ti mehurčki vedno ostali« »Avstrija pa ni mehurček«, oporeka Körber videč, kam merim. »Seveda ni, podobna pa je ubitemu piskru, katerega piskrovezec veže, pa ga ne zveže. Pa pride kdo drugi in ko vidi, da je pisker vsejedno za nič, ga pa raztolče češ, »saj ni ža nič.« Tako delate vi ministri z Avstrijo.« »Pavliha«, pravi Körber, »tvojega tobaka imam dosti pa tudi tvojih ščipanj sem že sit; adijo, pa če še prideš, drugače govori, če ne« — »Bo palica pela, če ne boste drugače delali,« pritaknem jaz, zasučem se na peti in grem.

Pa kaj je bilo tega treba k mojemu življenju!

Kakor z mnogimi drugimi gospodi, sva že tudi z »Brivcem« znana dolgo časa. On, ki brije velike gospode, mi je zadnjič dobesedno pisal tole pismo:

Belocinjeni Pavliha!

Ti, ki si znan pri gospôdi, kakor rak v svoji luknji ali riba v vodi, naznani mi, če bi mi mogel včasih sporočiti, kaj se po svetu zgodi! Račun bo konci leta; vse tisto bo Tvoje, kolikor mi bodo naročniki dolžni ostali; mislim, da boš lahko zadovljen; izterjaš lahko sam, ali pa pošlji e sekutorja sém in tja. Da si mi zdrav!

»Brivec.«

Da bi se mogel odreči? Ni mogoče! Saj beseda ni konj, pismo pa tudi ne, zato takoj odpišem »Brivcu,« da prevzamem težavno delo takoj. Kar se pa eksekucij tiče, bom že sam vse preskrbel ali pa pošljem »Polonco« okrog ljudi, saj ona ima namazan jezik, kadar se pripravi. Znana sva že »od nekdaj,« ona zmirom hodi sem ter tja, jaz pa tudi in ker so naju ljudje parkrat skupaj videli, so dejali. da se bova vzela. Jaz še ne vem nič o tem.

Toliko za enkrat!

Prihodnjič bomo pa že romali po svetu, in da sem res znan v imenitnimi gospodi, boste videli. Omeniti moram še, da imam povsod prosto karto na sever jug, vzhod in zahod, zato se vozim, kjer in kadar in kamor se hočem; še celo separatni vlak vstanove za mene, če vidijo, ea se mi silno mudi kam daleč.

Tako, zdaj pa zbogom!

Še nekaj! Ker jaz nisem duh, tudi ne morem biti na več krajih objednem. Zato se lahko kaj imenitnegi zgodi, da mene ni zraven. Ako bi kdo kaj interesantnega zvedel, kar je res kaj vredno in za vsakega zanimivo! naj mi pošlje na ta naslov: »Alfa Omega Ljubljana poste restante.« Pridem navadno vsak teden v Ljubljano. Torej!!

Na zdravje!

Pavliha.
neoženjen večen popotnik.

Pismo sv. Cirila g. H.:

Dragi moj Hrovatin! Lepó se ti zahvaljujem za uslugo, ktero se mi napravil! Kakor veš, jaz sem star, silno star, in zato mi je bilo jako všeč, da si imel vsaj t toliko ozira do mene, da si me pustil v — turnu zaprtega, da mi ni bilo treba potiti se v tej hudej vročini. Reci tem Slovencem, se ve na latinskem jeziku: ako se bodo zame zopet tako zavezali in trgali, da me pošlješ v — Sibirijo. Tam upam, da ne bom v nobeni zadregi glede kake procesije. Ti pa bodi malo bolj pameten, in pozdravi mi presrčno vse »Piccolove« urednike.

Tvoj,

Ciril.

Dano, v nebesih, danes.
P. S. V Trebče mi ne hodi!!!!

— — — — — — — — — — — —

— ž.

Gorje...!

Oj čujte, čujte, kaj bobni,
kaj v dalji treska in grmi!
Oblaki krijejo nebo...
Kaj bo iz tega pač, kaj bo!

Gorje, dežela lepa ti,
pogin, pogin ti zdaj preti;
zastonj večletni trud je bil,
zdaj vse vihar bo ugonobil. —

Oj to ni blisk, oj to ni grom,
oh to goriški je polom;
oblaki to »prvaki« so,
Slovencem ki prete strašno.....

Oh kruti nam junaki so,
poglejte kaki to prvaki so!
Brat bratu kluje luč očes.
Ali ni to pekla zmota res. —

Osebni boj kam prišel si,
poglej kakó narod ječi,
ječi za tvoje grehe zle,
in strašni časi mu preté...

Gorje, dežela lepa ti,
pogin, pogin ti zdaj preti
zastonj večletni trud je bil,
Zdaj vse vihar bo ugnobil.....

Zorkoljub.

Pomenki dveh skopeljskih deklet.

(Slika iz kmeč. življenja).

M.: Haló greš, tri je odbila! Čuješ, kdo pa leži na murbi, he ali je tvoj ta fant.

Š.: Molči, molči klepetulja, —

M.: Verujmi, pridi dol, pa boš videla, kako se nekdo med vejami korači in zaupljivo zjà na tvoje okno.

Š.: Precej, takoj sem... Po stopnicah zašumi in na vratih se prikaže dekle v belej obleki, vsa zakrmižljena zagleda

fanta: »Saj res, kateri vrag ga je prinesel sem.« —

M.: Ha, ha, ha!

Š.: Čuješ, pojdi po lojtre, da ga ne bodo gabrovski fantje videli in posebno moj, ker bi me več ne pogledal.

M.: Kaj se bojiš, v skedenj ga neseve na slamo, da se ne prehladi revež.

Š.: Saj res, pa nesive ga. —

M.: Še nekaj sem ti hotela reči: ali hodiš ti na delo, mene je toliko domačih vprašalo — pa ne maram.

Š.: Ako si neumna, da bi šla v tej vročini in da bi pustila tam kjer je tako luštno. Pa povej kdc te je vprašal.

M.: Ali hočeš vedeti: Živ—, Fr—vi, Ba—ni, Bl—vi, Mo—vi in Žež—nji.

Š.: Dobro, pa poslušaj kako je pri nas fletno — za zajutrk dobimo »šnops« potem Knajpovo kavo; pozneje prinesejo velik krožnik malise s kislim zeljem, dunajskih klobas in »panceto«. — Za kosilo: polento s prižgano juho, kislo mleko s stepenimi jajci; saj poznaš tisti brodeto ali »juheo«; za južno ali maleo pa dobimo solato in bel kruh; za večerjo močnik in veliko cvrčo iz jajc, — in ko smo se najedle pa jo pobrišemo na »špas« z cesarskimi fanti.

M.: Veš kaj, pojdemo lehko tudi ž njimi v Grad na kvartir. (Tako so se pogovarjale naše golobice proti Sežani. gredé. — Nastal je večer).

Š.: Čuješ, glej tam tvojega frajtarja Hliparja. —

M.: Saj res, nà, tudi tvoj Fritolo je žnjim.

Fritolo: Buona sera mia cara. —

Š.: Bona šera mio Francele, kome va oži, mi že pago una bira, če me popelješ na špas.

Hlipar: Gut abend meine Marie, bos vas gutes hast für mich. —

M.: Hut, hut, ser hut mein lieber. —

V tej nemško-italijanski zvezi ju sreča njiju gospodar. — (Vojaka sta jo pobrisala).

Gospodar: Dober večer!

Š. M.: Bog daj!

Gospodar: Tako, kaj vedve ste tukaj, umazani pepelubarci, lepo se je sprehajati po noči z vojaško suknjo. Jaz sem vaju pa po vsej Sežani iskal.

Polnoči je že odbilo. — Tukaj imate plačilo. Za nocoj imate postelj v listji, a jutri poiščite si drugega gospodarja. —

M.: Čuj, kdo bi bil mislil! Kam sta šla pa Hlipar in Fritolo.

Š.: Gotovo nas čakata tam gori pod kostanjem. —

M.: Naj le čakata, za nocoj imave dovolj za večerjo.

Laška kultura.

Laška kultura slovi od nekdaj,
nje ni prekosil nikdo še do zdaj;
humaniteto le oni imajo,
drugi živeti človeški ne znajo.

Priča, da res je, to vzorni je red,
ki je v Italiji toliko let;
lakote tam še ni bilo nikoli,
vsi so debeli kot prasci in voli...

Humaniteta je vendar pač ta,
— to po želijo najbolj iz srca
da bi Slovenec poginiti moral,
in iz ozemlja izginiti moral.

Njim ta parola je sveta črez vse,
videti to na Primoskem pač je,
nam ne pustijo slovenski moliti,
niti Boga oh slovenski slaviti.

Šol nam slovenskih nikjer ne puste,
kakor žival naj Slovenci žive,
samo da zmirom pri njem le kupuje,
kar potrebuje,... le njemu plačuje....

Vsem bo gorje, oh da vsem bo gorje,
tistim posebno, ki to dopuste,
da se Slovenec zatira in tepe;
videli boste reči še prav lepe..

Zorkoljub.

Slovesna izjava.

Jaz, uljudno podpisani, izjavljam najslovesnije, da v svojem sonetu: „**Memento mori**“ in naročito v kitici:

»Mor'biti da, kdor zdaj vesel prepeva,
V mrtvaškem prtu, nam pred koncem dneva,
Molče trobental bo:
»memento mori!«

nisem imel niti najmanje v mislih: avstrijskega parlamenta.

Dana, v nebesih; danes.

Francè Prešèrin.
pokojni slovenski pesnik.

Kratek životopis.

Obširni životopisi, kateri po mojem mnenji čitatelja dolgočasijo, niso nič novega. Gotovo pa je životopis, katerega si je spisal povzročitelj moskovitskega požara 1812. leta, ruski general Rostopšin in s katerim je bil pač v desetih minutah gotov, nekaj posebnega in šaljivega. Glasi se:

Prvi odstavek: O mojem rojstvu. Leta 1763. dne 23. marca zapustil sem temo, da bi zagledal luč sveta. Takoj so me merili, tehtali in krstili. Narodil sem se ne vedoč čemu. Stariši pa so se zahvalili Bogu tudi ne vedoč čemu.

Drugi odstavek: O moji odgoji. Učili so me razne reči, razne jezike. Nekoji so menili, da sem učenjak, drugi zopet, da sem nore. Moja glava je bila razmetana knjižarna, do katere še včasih sam nisam imel ključa. —

Tretji odstavek: O mojem trpljenji. Najprej so me trpinčili moji učitelji z učenjem, pozneje pa črevljarji, kateri so mi vsikdar narejali obuvalo, ki ni sodilo na nogo. Razun tega trpinčile so me še ženske, častihlepnost, protin in pa spomini. —

Četrti odstavek: O mojem pomankanju. Tri slaba svojstva človeške narave so mi manjkala, namreč: tatvina sladko- in dobrosnednost in pa ošabnost. Poznal sem jih le, kolikor sem slišal o njih praviti. —

Peti odstavek: O mojih dogodbah. V svojem tridesetem letu odpovedal sem se plesu, v štiridesetem ljubezni, v pedesetem pa ljudskemu mnenji, t.j. bilo mi je vse jedno, kar so ljudje o meni sodili in govorili. V svojem šestdesetem letu popustil sem mišljenje in tako sem postal pravi modrijan ali pa samopašnež (egoist), kar je eno in tisto. —

Šesti odstavek: O moji nravni sliki. Bil sem trdovraten kakor osel ali mula, svojevoljen kakor kokeina prismojena ženska, vesel kakor otrok, len kakor mrmotica, delaven kakor Napoleon, in vse to le po svojem lastnem prepričanju. —

Sedmi odstavek: O tem, kar sem bil in o tem, kar bi lahko bil. Bil sem jako občuten prijateljstvu in sem rad zaupal; a če bi bil prišel na svet v zlati dobi potem bi bil gotovo jeden najbojlših ljudij. —

Osmi odstavek: O spoštovanja vrednih nazori :. Nikoli se nisem brigal za sklepanje kake zaroke ali poroke; tudi nisem nikoli in nikomur priporočal kakega

kuharja ali zdravnika. Posledek temu je, da nisem nikomur stregel po življenji. —

Deveti odstavek: Kaj sem ljubil. Ljubil sem majne družbe in sprehode po gozdu. Ljubil sem solnce in vsikdar, kadar je šlo za goro, bil sem skoraj žalosten. Izmed barv ljubil sem največ modro, pri jedi govedino, pri pijači čisto vodo, v gledališču pa žaloigro. Pri možkih kakor pri ženskah ljubil sem odkritosrčen obraz; rad sem videl tudi grbave ljudi obojega spola, a ne vem zakaj. —

Deseti odstavek: Česa nisem ljubil. Nikdar nisem rad videl norcev, postopačev in nališpanih hinavskih žensk. Mrzilo mi je vse, kar je pretirano, prisiljeno ali afektirano. Imel sem usmiljenje z nagizdanimi moškimi osebami, pobarvanimi ženskami, gabež do podgan, žganja, zdravilstva in nevoljo ter ostudnost čutil sem do besnih, divjih živalij in do sodnijskega prava. —

Zadnji odstavek: Moje življenje bilo je podobno veliki gledališki igri, kjer sem z zamenjavo igral ulogo junaka, ljubimca, krutega trinoga, ljubečega očeta — pa nikdar hinavskega politika. — (Grof Rostopšin umrl je 30. jan. 1826.)

Kovač zabozdravnik.

Tone klepačev h kovaču hiti,
Naj mu tá zob iz čeljusti dobi,
Ki ga je bolel že dolgo hudó,
Bolel, da stati ni mogel noč vsô.

Škrbec kovač kaj premeten je mož,
Misli si: »Čakaj — več prišel ne boš!«
Žico priveže klepaču za zob
In jo pritrdi tja k naklu za rob.

Reče nato še, naj usta odpre,
Sam pa pogleda, oči da žaré,
Zgrabi železo, ki váril ga je,
In ga zamahne, da iskre leté.

Tone se vstraši, pozabi na zob
In da privezan je naklu za rob,
Zadič poskoči — skoz vrata zbeži,
Zob pa na žici izdrt obvisi!

Silvester.

Prememba:

Vse za vero, dom, cesarja...
Vse za Hrovatina, Italijo in Piccola...

— — — — — — — — — — — —

Ko bi bil g. Hrovatin menj »delal«, in več molil, ne bil nikdar pod pokroviteljstvom »Piccola«...

— — — — — — — — — — — —

V zadnjem času se je g. Hrovatinu močno razžiril želodec; mnogo je »moral« vže pogoltniti — slovenske zastave pa vendar ne »more« — dol spraviti... Morda pojde v kako — kopelj z »mrzlo vodo«... (Mlajša kuharca že napravlja »boule.«)

— — — — — — — — — — — —

Ako Slovenci ne bi imeli Toneta tako »grozno« radi, ne bi mu bili napravili takih ovacij...

— — — — — — — — — — — —

Trgovina in promet.

Peking 22. (Povžev biró) Tu so osnovali mandarini, na čelu njim cesarica, društvo na akcije »Invidia« za umetno netenje zavisti med evropskimi vlasti. Akcije imajo v rokah večinoma bokserji in Rusi. Na trgu odločujejo rublji. Povpraševanje po teh akcijah je ne samo živahno, ampak ognjevito.

London 23. (P. b.) Vsled zadnjih srečnih vspehov na južnoafriškem bojnem polju, je poskočila cena lovora 60%. Lord Roberts ima skoro vso trgovino z lovorom

Skrbna mati.

Avstrija: Imam mnogo otrok, pa tako sitnega kakor je ta Mihl ga še ni bilo pri hiši. Vse mu dam kar poželi, vedno ga pestujem in božam, a še ni zadovoljen. Poglej Mihl tvoje brate: Čeha, Slovenca, Hrvata, Poljaka, kako pridno robotajo, in molče. Nikdar jih ne pobožam, če ne z leskovko. Kaj pa ti svojeglavnež. Mihl se joče in zvija . . . No, molči enkrat in zaspi; takega starca bi bilo lehko sram, da se pusti vedno zibati.

Mihl: Mati, bojim se Čeha, ne morem zaspati.

Avstrija: Boš tih šleva, kedo ti kaj hoče, dokler si v mojem naročju.

v rok'; Bullerjeve konkurence mu se ni bati.

Peking 24. (P. b.) Evropa bi hotela importirati v Kitaj svojo kulturo; ker pa je Kina udarila na to »import« krvavo carino, nastale so na evropsko-kitajski borzi velike diference; s par divizjami jih misle poravnati.

Pretorija 25. (P. b.) Glasom želje Krügerja so Buri vsled slabosti in starosti odstopili trgovino se zlat. rudniki in so jih prepustili Angležkem, ktere priporočajo vsej »civilizirani« Evropi v nadalnje blagohotno zaupanje po geslu: »Svoji k svojim«. — Ker bodo fin. stroški vsled predaje ogromni, poskoči cena zlata in dijamantov za 40%. Stroške prevozmne poplačajo Buri ne pa Angleži.

Peking 26. (P. b.) Cena kitajskega žita je jako poskočila, ker so se Rusi in Angleži obvevali skrbeti zato, da ne bo toče.

Peking 27. (P. b.) Tu je živahno povpraševanje po smodniku. Ruski in angležki potovalni učitelji so se obrnili telegrafičnim potom do svojih vlad.

Dunaj 28. (P. b.) Vsled zadnje obstrukcije je nastalo tako povpraševanje po otročjih igračah, da so tovarnarji povišali ceno za 50%. Tudi na tem polju postaja trgovina bolj živa.

Gorica 29. Gregorjev Tone naznanja vsem znancem in prijateljem, da je njegova Pavlica povila na berbučevini krepko a nepotrebno dete, »Centrifugo«; Tuma je precej čestital; grof Coronini bi moral biti na krstu boter, no so je odpovedal v zadnjem času.

Gorica 28. Akcije za regulacijo »Soče«, ki jih imata sedaj Tuma in Gabršček, prevzame »Centralna posojilnica«; Gorici ne bo pretila več nevarnost, ker bodoči ravnatelji ne bodo spali, ampak delali (seveda »tiho«).

Ljubljana 29. V Ljubljani snujejo novo slov. banko »Concordia« na klerikalno-liberalni podlagi.

Trst 30. (Priv.) V delniškem društvu »Paupertas« za vravnanje personalnega narodnega davka, vvedejo slovensko diferencijalno tarifo.

Isterski sršeni.

Vruće je, vruće; zato se ne valja čuditi, ako i kršćanski popi vole da im manje ljudi dodje u procesiju ili na izpovied ili u obće u crkvu; tà, stvar je brže gotova s par talijanskih škrbastih signorine, nego kad ti se počne rivati bezbroj pobožnoga slovinskoga puka.

Zaista se mora činiti, da ima pravo talijanski pop, kad je napisao negdje, da su Ciril i Metod učinili zlo što su pokrstili Slavene! Ali neka ne misle cienjeni čitaoci, da samo u Trstu vlada to »talijansko-kršćansko načelo": ima toga i u Istri, osobito u onom kraju, gje su duše hrvatskih ovčica povjerene skrbi furlandskoga pastira.

Čujte ovu, istinitu do mrvice, pa sudite sami:

U Vodnjanu, slavnom bumbarskom gradu, živi narod težačke ruke a talijanske narodnosti: pravi Kalabrezi, baš što se i krvološtva tiče. Medju njimi imade i pametnih ljudi, koji su se prigodom zadnjih izbora u petoj kuriji bili odlučili, da će glasovati za Laginju, a ne za gospodskoga kandidata. To su i učinili, Ali to nije bilo pravo gospodi, pa niti njekomu popu tamo. I on ne budi lien, sazovi poglavice tih »izdajica« talijanstva te im reci iskreno: »Lude jedne, zar Laginja hoćete, da Vas zastupa? Niste li Vi Talijani te neznate da je Bartoli naš kandidat?« Bumbari so na to počeli razlagati svome popu, da je Laginja kandidat težački, a Bartoli kandidat gospodskih oderuha... ali naš delija u crnoj mantiji napne se kô paun te zavikne: »Da mi je na jedno strani Laginja, a na drugoj vrag — ja ću voljeti s vragom nego li s Laginjom!« Bumbari su se na to prekrižali i otišli govoreč medju sobom, da oni vole ipak s Laginjom nego li s vragom.

* * *

Kad smo baš u Vodnjanu, neće biti gorega spomenuti još nješto. Da li se sjećate vike i buke u taboru talijanske klike kad je onomadne Dr. Laginja prisustvovao skupštini tamošnje posujilnice? Talijani su vodili iztragu na svoju ruku, maknulo se političko družtvo, zastupnik dr. Rizzi i što ti ja znam, al je ipak ostalo sve na starom, što je dalo porečkoj »babi« opet povoda da tuži i jauče. Nu čini se da je sve uzalud: bumbari su počeli razlikovati crno od bieloga, oni su počeli smatrati vladajuću kliku za predstaviteljicu interesa pojedinih gradskih i seoskih lihvara te se nedaju više voditi za nos od te klike. I u Rovinju se puk osvješćuje, isto u Kopru, a kad bi se to dogodilo po svih talijanskih gradovih — »addio del passato sogni ridenti«, morala bi reći kamora. Uzgoj talijanske inteligencije nedaje slutiti na to, a što misli talijansko svećenstvo, to se vidi iz onoga što je prije rečeno.

* * *

U Istri je sparina kao druguda, pa je malo novosti: zato se napeto očekuje sazov pokrajinskoga sabora, bez kojeg Talijani nemogu dati oduška svojim željam i nazorom u pogledu austrijskoga patriotizma. Mali Ventrella, suhi Bennati, donkišotski Ghersa i toliki drugi trbušasti i mršavi zastupnici dvatisočletne brutture — čekaju nestrpljivo na dan otvorjenja sabora. Medju tim je Campitelli išao u Beč, pa kad se vrati, znati ćemo što više.

Brrrr...

Slovenci, Slovenke!

Dne 5. julija je slovanski praznik sv. bratov Cirila in Metoda.

Ta dan posvetimo slovanski sveti ideji!

DOPISI.

Iz Staregore pri Ajševici. Dragi Brivec, prosim Te pridi v Starogoro, mimogredé vstavi se tudi na Ajševici. Željno te pričakujejo posebno naša dekleta. — Profumerja vdobiš pri Rebkovih, dišečo žajfo pri Cvetežinovih, klešče za kodre pri lepi lepi »Mori«, zaspanca pri Martinovih, mazilo in drugo pa pri Voukovih. Prostor za brivnico je že pri gori omenjenih v prvem nadstropju pod korcami. Za varnost se ni treba bati. Vse potrebno oskrbuje »mali Pepi«; pod njegovim oskrbovanjem se ni še nič slabega prigodilo. Za častno stražo so enoglasno izvoljeni Vinta plemeniti Uhač in Eko; poveljnik častne straže je starosta Matic sedaj v pokoju; namestnik Peter plemeniti »Frnar«; zdaj vidiš dragi boter da je stvar povsem varna.

Po dolgem hrepenenju prišel je vendar dan veselja za naše dekleta ko so laški plakati naznanili javni ples na Goriškem gradu. Za rano v jutro so se napotile v Gorico da bi vdobile vsaka svojega. Ko je godba zasvirala »Marameo« so pokazale čudne obraze, ker ni bilo nobenega fanta, da bi jih vabil na ples. Zdaj se pa oglasi Rebkova: Ni škoda da gre ta točka pozlo, vkupimo listke in pojdimo same plesat.

Prišli so pa tri mladi topničarji ter so vprašali eno in drugo ako jim drago iti plesat; ker so se dekleta obotavljale so si topničarji izmislili neki izvanredni ci-

ganski ples na šporne takozvani Čardaš brez godbe. —

Ko so zvedele da bodo godli na laški takt v Ozeljanu se je vdeležila cela garda deklet tudi Marička ni izostala; bila je pa nejevoljna, ker je »Nejko« prepozno pripeljal »pašarete.« Pepca je bila močno žalostna ker ni bilo nobene »Sarže«. Svojo nesrečo izrazila je svoji prijateljici in jo povabila na kozarec svežega »Šampanjca« v Ozeljanski potok. Dragi Brivec, prosim Te da pripeljaš seboj svojega tolmača, od dne ko so štajarski fantje navadili Pepco nemščine ne mara več slovensko govoriti.

V nedeljo je imela časna straža »Urlaub« celo noč do dneva.

Njih službo so prevzele matere omenjenih deklet ter so patrolirale iz Ozeljana do Staregore; mesto pušk so imele leskovo mazilo, da so jim prezintirale. Dragi Brivče, ako imaš kaj rumenega usnja prinesi seboj, ker tukaj bi napravil dobro kupčijo. Od kar so naša dekleta začela nositi rumene čevlje je usnje v Gorici podražalo od 15 do 20 vinarjev.

O.

Pozor!!

Kdor potrebuje izvrstni **portlandski cement** in **hydravlično apno** (Romano) prve vrste, dobi ga vsaki čas v zalogi pri **Marinu Lukša** na **Proseku.**

Cene ugodne.

Našim naročnikom v spomin.

Slovenci se radi naročajo na časopise a še rajše jih berejo brezplačno. — Brivec ima toliko naročnikov, da bi prav lehko izhajal in še boljše dopisovalce odškodoval za njih trud.

Ker pa leto za letom zastane toliko nedoplačane naročnine, se tudi Brivec ne more gibati kakor bi želel. — Od naročnikov je torej odvisno, ali se list povzdigne ali se celo ustavi.

Torej cenj. naročniki pozor!

Upravništvo.

Prijatelj, ako želiš kupiti

„BRIVCA“,

dobiš ga vsaki deseti dan v tobakarnah:

V Trstu prodaja:

LOVRENČIČ, nasproti kavarne Fabris
KERSTEN, pri Kjozi.
PIPAN, Ponte della Fabbra.
TOBAKARNA nasproti restavracije Rossetti.
„ na Corsia Stadion blizo Leitenburga
„ Molin grande pri uhodu mestn. vrat
„ Via Nuova in Molin piccolo.
„ ulica Barriera vecchia v hiši kavarne Harmonia.
TOBAKARNA Grego na voglu via del Bosco.
„ v ulici Sette Fontane.
„ ulica Erta pri sv. Jakobu.
„ nasproti policije.
„ v ulici S. Marko.
„ pred cerkvi Sv. Antona starega.
„ tik museja Revoltella.
„ Afrič v hiši Economa Campo Marzo.
TOBAKARNA nasproti tiskarne Dolenc pri pošti
„ nasproti tiskarne „Edinosti“ ulica delle Poste.
G.spa GASPERŠIČ, trgovka pri Sv. Ivanu.
TOBAKARNA v „Narodnem domu“ v Barkovljah.

V Gorici:

TOBAKARNA Josip Schwarz, šolske ulice.
„ En. Jellersich. Nunske ulice blizo cerkve.

V Ljubljani:

Gosp. BRUS pred škofijo štv. 13.
„ PODREKAR, Sv. Jakoba trg štv. 8.
„ SEŠAREK, Šelenbergove ulice štv. 36,
Glavna zaloga tobaka GBABER, Glavni trg.
Gosp. JOSIP MAČEK, Glavni trg.
„ IVAN VRHOVEC, tobakar, Št. Peterska cesta štv. 52.
Gosp. BLAŽ FRAN, tobakar, Dunajska cesta 4.

V Kranju:

FLORIJAN, bukvarna.

Bruni nova tobakarne ulica S. Martiri štv. 12, prodaja znamke, koleke in pisarsko pripravo; dobi se tudi list „BRIVEC“.

Slovenska šivilja

priporoča se cenj. slovenskem gospicam. **Točna postrežba, nizke cene.**

Ulica Commerciale 12 II. nad.

Krčma

Trst ulica S. Marco štev. 6. Trst.

Podpisani priporoča slav. občinstvu svojo gostilno pri sv. Jakobu, preskrbljeno vedno s **pristnim istrskim črnim** ter **dalmatinskem črnim in belem vinom.** — Dobivaj: se tudi vedno mrzla jedila. Udani

Ant. Babič.

I. VIČIČ, krojač

v Trstu

ulica S. Maurizio štv. 11, II. nad.

Izdeluje **moške obleke vsake vrste.** Kakor si vsak naroči v **popolno zadovoljnost.**

Priporočuje se slovenskim krogom in drugim.

Za obilno naročitev

udani

I. Vičič, krojač.

Zavaruj si dom in življenje.

Prijatelj imate svoj dom? — Ga imam. — Imate družino? — Dve hčerki. — Ali ste zavaroval, dom in svoje otroke? — sNiem še. — *Nepreviden je vsak gospodar, ki ne zavaruje svoj dom in življenje svojih otrok* To lehko storiš pri zavarovalnem društvu *c. kr. priv. Assicurazioni Generali v Trstu;* družba je ustanovljena že leta 1831. Solidnost družbe kaže nje premoženje.

Družba ima **5.250000** založ. kapitala.

Asikuracije so znašale:

Varstvena zaloga je znašala 31. dec. 1896. **66** *milijonov* **174.000 gld.**

1, v zavarovanju na žvljenje **189** *milijonov* **459.000 gld.**

POZOR!

Trst — ulica Giulia št. 25. — Trst.

Kdor želi biti dobro in točno postrežen z svežim in vsakovrstnim kolonijalnim blagom kakor: **kavo, rižem, oljem, testenino, moko, milom, sirom** ter raznovrstna **fina vina** v buteljkah ter sploh z vsemi jestvinami naj se obrne do podpisanega. — Pošilja tudi na deželo proti poštnemu povzetju. V mestu dobe na željo prosto na dom Nadejaje se obilo obiska beleži udani

Vekoslav Plesničar.

Zaloga in tovarna

pohištva vsake vrste

od

Alessandro Levi Minzi v Trstu

Piazza Rosario 2. (šolsko poslopje).

Bogat izbor v tapetarijah, zrcalih in slikah. Ilustriran cenik gratis in franko vsakemu na zahtevo.

Cene brez konkurence.

Predmeti stavijo se na brod ali železnico brez da bi se za to kaj zaračunao.

Mirodilnica (drogerija) B. Poniž
v Gorici

Tržna ulica v poslopju okrož. sodišča

Po zmernih cenah nudimo fino blago, i. s. **suhe in oljnate barve pokosti** (lake), **zamazko** (kit), **klej, čopiče, razne krede, cement, zamaške, gobe, milo, sveče, petrolej, cévi iz kavčuka, mineralne vode. cedi** (gume) **kirurgično opravo, pogačo za pse, parfumerije** itd.

ČUDEN FRAN
urar

Glavni trg. - LJUBLJANA - Glavni trg.

Priporoča **ure, zlatanino, kolesa, šivalne stroje.** Najnižje cene. — Najfinejša **Štiria kolesa** in več drugih vrst koles.

Ceniki na razpolago.

„SLOVENKA“

Leposlovni list za ženske izhaja v Trstu enkrat v mesecu. Prinaša razno gradivo za ženski svet; posebno pripovesti, pesmi in razne poučne nasvete za matere in hčerke. — Za vse leto velja 6 kron. Naslov: **Upravništvo „Slovenke“ — Trst.**

Prodajalnica jestvin

Vekoslav Pečenko
ulica Commerciale 11.

Podružnica ravnotam št. 12.

Našim slov. gospodinjam, hišnim in drugim, katere stanujejo v obližji moje prodajalnice naznanjam, da se v moji zalogi dobé vse potrebne jestvine za katero si bodi družino: **kava, olje, riž, sir, makaroni, fižol, moka, sveče, frank itd.**

Vse po primerni ceni samo dobro in zdravo blago.

Pošilja tudi na deželo.

Z obilni obisk se priporoča udani

Vekoslav Pečenko,
trgovec.

„Slavisches Echo“ izhaja 1., 15. in 2. dan v mesecu in stane na leto 5 gld. — V Trstu ga prodaja tobakarna Lavrenčič, v Ljubljani bukvarna Schwentner po 14 nvč.

Časopis vestno zasleduje slovansko gibanje in temeljito razpravljata najvažnejša dnevna politična vprašanja. Noben slovenski polikar ne bi smel biti brez tega lista.

NOVAK MIHA
trgovec

ulica S. Catarina št. 9. - TRST - ulica S. Catarina št. 9.

(Nad 30 let stara firma).

Razpošilja **razna olja, kavo, riž, južno sadje, jestvine** in kolonijalno blago. Pošilja se na **debelo** in **drobno.**

Pošiljatve samo na **povzetjč**, *posode* ostanejo na račun firme odjemalca pa pogodbi. — Blago, katero ne vgaja, se vzame nazaj.

Cena **olju** je od **28 nvč.**, do **72 nvč.**

Kave dobite: Ceylon, Domingo, Guatemale, Jamaika, Moka, Java, Portorico, Perl, Victoria, Rio in Santos.

Priporoča svojo bogato zalogo vsem stanovom: duhovnikom, učiteljem in uradnikom.

udani

Novak Miha.

Prva slovenska trgovina z železjem
Konjedic & Zajec
v Gorici, pred nadškofijo 5.

Oče, po kaj greste v Gorico?

Moram nakupiti razno železje. Pri Konjedicu & Zajcu dobim najboljše **štajersko železo, železne, cinkaste, pocinjene** in **medene plošćenine, razna orodja, štedilna ognjišča, peči, cevi, nagrobne križe.** Tu dobim **okove za pohištva in stavbe; koroški acalon** in **Brescia jeklo, razne cemente** in **kmetijske stroje.**

Vse po najnižjih cenah.

Tržaška posojilnica in hranilnica
registrovana zadruga z omejenim poroštvom,

edini in prvi slovenski denarni zavod v Trstu

Ulica S. Francesco št. 2.

sprejema hranilne uloge in obrestuje 4%. Toliko ne plačuje v Trstu noben denarni zavod.

Rentni davek od vlog plačuje zavod in ne vlagateljó Obresti se vsako leto kapitalu pripisujejo, da teki. obresti od obresti, tudi če dotičnik ne prinese knjižice.

Vloženega je bilo leta	1892	gld.	17.663.76
„	1893	„	38.245.13
„	1894	„	49.741.66
„	1895	„	88.644.52
„	1896	„	125.448.27
„	1897	„	164.907.79
„	1898	„	261.424.45

Skupni promet od 1892-1898 gl. 3,212.095.10

Pri slovenski tržaški posojilnici in hranilnici se denar podvoji 6krat prej kakor pri drugih hranilnicah

Svoji k Svojim!

Podpisani priporoča slovenskemu občinstvu bogato založeno *pekarijo.* — Postreže vsaki čas s zvežim kruhom: *prodajalce, krčmarje in odjemalce na debelo* s primernim obitkom. Kruh se prinaša na zahtevo na dom. Prodaja se *vseh vrst moke* — domače pečivo — sladkarije in *pristno domače maslo.* — Sprejema v peko domači kruh; vse po *nizkih cenah.* Pekarija je v

ulici Stadion št. 20.

odprta je od 5. ure zjutraj do 10. zvečer.

Priporoča se udani

Jakob Perhavc,
lastnik.

Odlikovani fotografski atelier
A. JERKIČ

Gosposka ulica št. 7. - GORICA - Gosposka ulica št. 7.

v hiši „Goriške ljudske posojilnice“.

Novi, velikomestno urejeni atelier

odgovarja vsem modernim zahtevam v tej stroki.

P. n. gg. državni uradniki in njihovi družinski člani dobe pri obstoječih cenah 15 % rabat.

Brivec obiskal je nedavno Jerkičev fotografski atelier, v Gorici, kateri razpolaga z najprimernejšimi prostori, kar je glavno in najmodernejšimi pripravami za svojo obrt. Fotografije so tako naravno in fino prenešene, da se jih ne moreš nagledati. Ponosni smemo biti, da imamo v nas tako finega fotografa-umetnika. Slovenske družine naj nikar ne zamude obiskati Jerkiča. Njegove fotografije so najlepši spomin v slovenski hiši.

Lastnik in urednik: **Miloš Kamuščič,** Izdaje in tiska tiskarna **„Edinosti“** v Trstu